

Kjære Alex Ramstad Døsvik, og kjære menighet:

Til lykke med dagen!

Hvor var du 28.januar i 2024? Det er et spørsmål du vil kunne svare på – alltid. Dette er en dag som er avgjørende i det som er og blir ditt liv: Vigslinga til prest har vært et mål som gjennom mange års hardt arbeid har kommet nærmere – og nå er vi her. Ei handling som gir *retning*, forpliktelse og samhørighet, et oppdrag å gå på.

Det er også en viktig dag for mange andre: det er en historisk dag. Gjennom at du er så tydelig på hvem *du er*, Alex, er du og vi nå med på å vise at kirkas dører er åpne for et større mangfold – også i prestetjenesten.

Du er åpen om din kjønnsidentitet, og om veien du har gått til en identitet som ikke-binær. Alle som har hørt eller lest deg fortelle om din vei de siste ukene, lar seg berøre av fortellinga di – og roen i den. Vi skjønner at dette ikke har vært en enkel vei. Gjennom handlinga i dag sier vi også: I Guds regnbuefolk er det plass til oss – slik vi er. En historisk dag - men først og fremst ei hellig handling.

Noen ganger blir bønn *synlig*: Som en fysisk og himmelsk kraftoverføring; presten

legger hendene på deg og *ber*. Det skjer på spesielle merkedager i livet: i dåpen, i konfirmasjon, og i forbønnen for de som gifter seg i kirka. I dag er også en sånn dag hvor bønn blir noe *synlig*: de som selv er blitt vigslers til kirkelig tjeneste, er med og ber for og innvie nye medarbeidere til særlige oppgaver. I vår lutherske sammenheng beskriver vi dette med høytidelige ord som *tjenesten med Ord og sakrament*. Vi gjentar noe av det samme som vi leser om i Bibelen fra kirkas første år: Apostlene la hendene på dem som fikk spesielle oppgaver, og ba for dem. Og siden har vi fortsatt å gjøre det slik. En lang, lang kjede av bønn og Helligånd og av *velsignende hender*. En lang forbindelse av Ånd, tro og håp.

Da apostelen Paulus var i Korint, var det vanskelig. Da skjedde det noe: Ei natt sa Gud til Paulus i et syn: «Vær ikke redd! Du skal ikke tie, men tale. 10 Jeg er med deg, og ingen skal røre deg eller gjøre deg noe vondt, for i denne byen har jeg et tallrikt folk.» (Ap gj kap 18, 9-10)

Kjære Alex: I prestetjenesten har du bruk for både øyne, ører og munn: evne og vilje til å lytte til andres fortellinger, lytte deg inn på hva som er gledene og sorgene til de

du skal tjene. Øyne til å se: skjelne, gjenkjenne, møte blikket.

Du har også en munn og en stemme: Fortsett å bruk den – og ta med deg det løftet som Paulus fikk fra Gud: Vær ikke redd - Du skal ikke tie - men tale. Vær en stemme som både kan skildre andres liv – og gi mot og håp! Bær med deg den gode, frimodige og jorda måten du er på – og del himmelens lys, fortellinga om Guds kjærlighet og nåde som ligger i det som er dine oppgaver: være nær i de hellige øyeblikk. Vær ikke redd for å bruke stemmen – *din* stemme.

Dette er ei innholdsfylt stund i tida: det er alvorlige løfter som du gir. Det er også et alvor i det for meg, å ta imot dem. De kan bare spørres etter og gis i lyset fra Guds nåde, og det hører vi også når jeg spør – og føyer til «ved den nåde Gud vil gi deg.» Det ligger et løfte i dette spørsmålet som det ikke går an å klare seg uten: løftet om at Gud vil gi deg det som skal til for å stå i det som hver dag bringer.

Du skal ikke bare bære for og med andre – du skal vite at du selv blir båret, av Gud som har kalt deg. Vær ikke redd - Gud er med deg. Ha lyttende ører – og åpent blikk – med klokskap til å bruke *din* stemme: Vær ikke redd , for Gud går med deg.